

РЕШЕНИЕ

№ 37815

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6576** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез процесуалния и представител юрк. Г., срещу Решение № 5570 от 28.12.2024 г., постановено по АНД № 20241110209586/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100 състав, с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН]/01.09.2021 г. за налагане на „имуществена санкция“ за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП., за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП., на „ЛЕВЕТОН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 63 ЗАНН. Касаторът счита, че СРС неправилно е приел, че законодателят не е предвидил възможност за ангажиране на административнонаказателна отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. с издаването на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови решение, с което да потвърди издадения електронен фиш, като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 63д, ал.4 от ЗАНН, вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ (ЗПП), в размер, определен съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По делото е постъпила и частна жалба от „ЛЕВЕТОН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. К. В., чрез адв. Л., срещу Определение № 2108 от 13.05.2025 г. постановено по АНД № 9586/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100 състав, с което молбата на „ЛЕВЕТОН“ ЕООД за изменение на оспорваното решение в частта за разноските е оставена без уважение. Излагат се доводи, че оспореното определение е незаконосъобразно, като постановено в разрез с материалния закон. Моли да бъде отменено определението на СРС и да бъдат присъдени разноските, както са претендирани и доказани.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът „ЛЕВЕТОН“ ЕООД, се представлява от адв. И., излага становище за неоснователност на касационната жалба, съответно за правилност на оспорения съдебен акт и поддържа частната жалба. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е електронен фиш за налагане на „имуществена санкция“ за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, № [ЕГН] от 01.09.2021 г. на Агенция "Пътна Инфраструктура", с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП. на „ЛЕВЕТОН“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП., във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП), затова че на 01.09.2021 г., в 09:12 часа, пътно превозно средство Влекач Волво ФХ, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 20000, брой оси 2, екологична категория Евро 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 50 000, се движил по път А-6 (автомагистрала "Европа") в [община], като при пътния участък на км. 50+427 в посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото ППС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП., тъй като нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с техническо устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП., намиращо се на път А-6 (автомагистрала "Европа") в [община], при км. 50+427.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ СРС приема, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране на административно -наказателната отговорност на дружеството. Това е така, защото ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж ЗДвП. е недопустимо. По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ, като незаконосъобразен.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за неоснователни и неподкрепени от установеното. При преценка на събраните доказателства съдът ги е обсъдил всестранно, обективно и пълно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни

изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Към датата на извършване на нарушението законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП., но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП., поради което издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен само на това основание.

Така, съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП. актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал. 3 - Зв се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал.1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Посочената разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - Зв се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят. По същия категоричен начин, следващата разпоредба на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. предвижда, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

Настоящият състав счита, че следва да намери приложение чл.2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 и че в случая едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата, е следвало да се пристъпи към ангажиране на АНО на водача на ППС, като последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал.7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

Въззивният съд е изложил подробни мотиви в тази връзка, които се споделят и от настоящата инстанция.

Водим от изложеното при служебната проверка, не се установиха въведените от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

По тези съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

Съдът намира за неоснователна и частната жалба срещу Определение № 2108/13.05.2025 г., с което е оставено без уважение искането на дружеството за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разноските.

Видно е, че „ЛЕВЕТОН“ ЕООД, претендира разноски в размер на 2740 лв., като заплатеното

адвокатско възнаграждение е намалено до размер от 550 лв. на инстанция, като въззивния съд е изложил подробни съображения в тази насока, които касационната инстанция изцяло споделя. В случая делото не се отличава с някаква фактическа или правна сложност, като размера на присъденото възнаграждение е съобразен с това, че е приключило в две съдебни заседания, без присъствието на процесуален представител на дружеството, поради което определението, с което е оставено без уважение искането за изменение на решението, в частта му за разносните е правилно и в съответствие с чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

Въпреки това, настоящият съдебен състав счита, че е необходимо да изложи и свои съображения, а именно да се посочи и приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и, когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

В процесния случай, правилно е преценено, че естеството и характерът на ЕФ предопределя липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което не са налице основания за възлагане в тежест на наказващия орган на пълния размер на договореното и заплатено от „ЛЕВЕТОН“ ЕООД адвокатско възнаграждение. Размерът на адвокатското възнаграждение се обосновава с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. В настоящия случай е проведена защита срещу един ЕФ. Предвид всичко изложено, няма пречка съдът служебно да намали размера на адвокатското възнаграждение и под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. Затова следва да се приеме, че правилно и абсолютно съразмерно СРС е определил размера на адвокатското възнаграждение в размер на 550 лв. /в този смисъл Определение № 4941 от 18.04.2024г. по адм. д. № 2438/2024г. на ВАС, I отд., Определение № 3814 от 01.04.2024г. по адм. д. № 3173/2024г. на ВАС, II отд./.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че определението на съда следва да бъде оставено в сила. Определеният от въззивния съд размер на адвокатското възнаграждение отговаря на легитимни цели, явява се справедлив и обоснован и същевременно зачита сложността

на делото.

По разноските:

На касатора не се дължат разноси, предвид изхода на делото. Ответникът, чрез адв. И., е направил искане за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение, в размер на 1950 лв., съобразно договор за правна помощ от 24.02.2025 г., 02.06.2025 г. и 08.02.2024 г., в които е записано, че възнаграждението е заплатено в брой. Предвид изхода на делото, такива се дължат. Касаторът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Настоящият съдебен състав намира, че и тук важи изложеното по-горе относно съразмерността на претендираното възнаграждение с фактическата и правна сложност на делото. Предвид съдебната практика по поставения въпрос, предмет на делото, в това число и на настоящия съдебен състав, делото не е нито с правна, нито с фактическа сложност, за да мотивира по-висок размер на възнаграждение. Поради това и за настоящата съдебна инстанция следва да се присъди възнаграждение в размер на 900 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5570 от 28.12.2024 г., постановено по АНД № 20241110209586/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 2108 от 13.05.2025 г. постановено по АНД № 9586/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ЛЕВЕТОН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. К. В., сумата в размер на 900 (деветстотин) лева, представляваща разноси в производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.